

Ponadto skarżąca utrzymuje, że strona pozwana naruszyła przepisy art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego w odniesieniu do obu części przetargu, a mianowicie naruszyła obowiązek uzasadnienia, odmawiając przedstawienia skarżącej wystarczającego uzasadnienia lub wyjaśnienia. W szczególności nie przedstawiono skarżącej stosownej charakterystyki i względnych zalet wybranej oferty. W odniesieniu do oferty skarżącej przedstawiono same oznaczenia techniczne pod każdym z kryteriów oraz niejasne sformułowania, zaś w odniesieniu do zwycięskiej oferty wspomniano tylko, że została ona uznana za ofertę lepszą jakościowo.

Po trzecie skarżąca twierdzi, że strona pozwana nie zapewniła równego traktowania wszystkich oferentów, gdy zaprosiła ich do złożenia wizyty w swej siedzibie, ponieważ zadanie to nie pozwoliło im na podjęcie uczciwej konkurencji z wykonawcą, który ostatecznie zwyciężył w przetargu.

Skarżąca podnosi wreszcie, że stosując kryteria inne niż kryteria dopuszczone w art. 138 rozporządzenia finansowego, przetwarzając dane, które nie zostały przedstawione do oceny przez samą skarżącą, mieszając kryteria oceny oraz nie posługując się kryteriami dotyczącymi korzyści gospodarczej oferty, strona pozwana naruszyła art. 97 rozporządzenia finansowego oraz art. 138 przepisów wykonawczych.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009/S 217-312293

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002., L 248, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 20 września 2010 r. — ClientEarth i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-449/10)

(2010/C 346/90)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Transport & Environment (Bruksela, Belgia), European Environmental Bureau (Bruksela, Belgia) i BirdLife International (Cambridge, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Hockman, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 20 lipca 2010 r. stanowiącej odpowiedź odmowną zgodnie z

art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽¹⁾, w której Komisja odmówiła ujawnienia skarżącej niektórych dokumentów zawierających informacje środowiskowe;

— nakazanie Komisji udostępnienia wszystkich żądanych dokumentów wskazanych podczas badania wniosku z dnia 2 kwietnia 2010 r. oraz wniosku potwierdzającego z dnia 8 czerwca 2010 r., chyba że są objęte bezwzględnym wyjątkiem na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001, niezwłocznie i bez wprowadzania zmian redakcyjnych; oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami interwencji.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji o odrzuceniu wniosku skarżących o dostęp do niektórych dokumentów zawierających informacje środowiskowe dotyczące emisji gazów cieplarnianych pochodzących z produkcji biopaliw sporządzonych lub posiadanych przez Komisję w ramach opracowywania raportu przewidzianego w art. 19 ust. 6 dyrektywy 2009/28/WE ⁽²⁾.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą następujące zarzuty:

Po pierwsze twierdzą, że Komisja naruszyła art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ nie poinformowała o szczegółowych przyczynach uzasadniających wnioski o przedłużeniu terminu przyznanych w dniach 27 kwietnia 2010 r. i 29 czerwca 2010 r.

Po drugie skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ nie poinformowała o szczegółowych przyczynach nieujawnienia każdego dokumentu. W dniu 20 lipca 2010 r. będącym datą wygaśnięcia terminu przewidzianego w rozporządzeniu, Komisja odmówiła udostępnienia wnioskowanych dokumentów i wbrew wymogom rozporządzenia i orzecznictwa nie przedstawiła szczegółowego uzasadnienia odmowy udostępnienia.

Po trzecie skarżące utrzymują, iż pozwana naruszyła art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ze względu na to, że nie przeprowadziła konkretnej, indywidualnej oceny treści każdego dokumentu. W dniu 20 lipca 2010 r. lub przed tym dniem będącym datą wygaśnięcia terminu przewidzianego w tym rozporządzeniu Komisja nie dokonała konkretnej, indywidualnej oceny lub nie poinformowała o niej oraz nie określiła czy omawiane dokumenty lub ich część objęte są wyjątkiem od ogólnej zasady, że wszystkie dokumenty mają zostać udostępnione

Po czwarte podnoszą, że Komisja działała z naruszeniem art. 7 i 8 rozporządzenia nr 1049/2001 i z naruszeniem art. 6 rozporządzenia nr 1367/2006⁽³⁾, ponieważ uchybiła zobowiązaniom prawnym w toku dwuetapowego postępowania administracyjnego. Skarżące twierdzą, że Komisja odmówiła udostępnienia tych dokumentów lub powołania się na wyjątki w celu uzasadnienia ich nieudostępnienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009 L 140, s. 16).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006 L 264, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 1 października 2010 r. — Timab Industries i CFPR przeciwko Komisji

(Sprawa T-456/10)

(2010/C 346/91)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Timab Industries (Dinard, Francja) i Cie financière et de participations Roullier (CFPR) (Saint-Malo, Francja) (przedstawiciel: adwokat N. Lenoir)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji, w szczególności w zakresie, w jakim uznano w nim, że CFPR i Timab uczestniczyły w praktykach dotyczących warunków sprzedaży i systemu rozliczeń;
- w każdym razie, zmiana art. 2 decyzji i znaczące obniżenie grzywny, którą wspólnie i solidarnie obciążono CFPR i Timab;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą — tytułem żądania głównego — o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 5001 wersja ostateczna z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie postępowania zgodnie z art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (zwanego dalej „porozumieniem EOG”) (sprawa COMP/38.866 — Fosforany do pokarmów dla

zwierząt), dotyczącej porozumienia na europejskim rynku fosforanów do pokarmów dla zwierząt w przedmiocie przydzielania wielkości sprzedaży, uzgadniania cen i warunków sprzedaży oraz wymiany poufnych informacji handlowych.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów, które dotyczą:

- naruszenia prawa do obrony, zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji oraz rozporządzenia nr 773/2004⁽¹⁾, a także obwieszczenia w sprawie postępowań ugodowych⁽²⁾, poprzez ukaranie skarżących za to, że wycofały się z rozmów podjętych w celu doprowadzenia do ugody na podstawie art. 10a rozporządzenia nr 773/2004, gdyż prawdopodobna grzywna, jaką Komisja ustaliła w trakcie rozmów na temat ugody została potem zwiększona o 25 %, mimo że, z jednej strony, prawdopodobna grzywna nie powinna wzrosnąć o więcej niż 10 % po wycofaniu się z postępowania ugodowego, a z drugiej strony, czas trwania naruszenia uległ skróceniu o 60 %;
- niewystarczającego charakteru i wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia, a także naruszenia prawa do obrony i ciężaru dowodowego poprzez przypisanie skarżącym praktyk, w których nie uczestniczyły, mimo że Komisja nie posiadała dowodów, które potwierdzałyby takie uczestnictwo;
- naruszenia zasady niedziałania wstecz prawa przewidującego bardziej dotkliwe sankcje oraz naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, równego traktowania oraz pewności prawa, przez to, że kwotę grzywny ustalono na podstawie wytycznych z 2006 r.⁽³⁾, mimo że zarzucane naruszenie miało miejsce przed opublikowaniem tych wytycznych; wsteczne zastosowanie wytycznych z 2006 r. skutkowało zaostreniem grzywny;
- naruszenia art. 23 rozporządzenia nr 1/2003⁽⁴⁾, a także zasad proporcjonalności, indywidualizacji kar i równego traktowania, przez to, że wymierzona grzywna nie była proporcjonalna ani do czasu trwania, ani do wagi zarzuczanych skarżącym praktyk;
- oczywistego błędu w ocenie wagi zarzuczanych skarżącym praktyk oraz naruszenia przy ustalaniu kwoty podstawowej grzywny zasad równego traktowania, proporcjonalności i indywidualizacji kar przez to, że Komisja nie wzięła pod uwagę braku istotnych skutków naruszenia ani okoliczności, że Timab uczestniczyła w porozumieniu w zakresie mniejszym niż pozostałe jego strony;
- błędu w ocenie oraz naruszenia zasad indywidualizacji kar i równego traktowania poprzez odmowę uwzględnienia po stronie skarżących jakichkolwiek okoliczności łagodzących pomimo ich zależności od jednego z pozostałych uczestników porozumienia oraz konkurencyjnego zachowania Timab;
- naruszenia prawa do obrony, zasady równego traktowania i komunikatu w sprawie współpracy⁽⁵⁾ przez to, że skala obniżki grzywny przyznanej skarżącym ze względu na współpracę w ramach rozmów na temat ugody została znacząco zmniejszona po wycofaniu się skarżących z tych rozmów;